

Prins Otto af Danmark og hans Gantid.

Historisk Roman af Bernhard Severin Ingemann. (Fortsat.)

„Hvad I set det halve af, hvad jeg har set i Verden, unge Menneſte!“ — tog den gamle atter Ordet med demodig Røst, idet han syntes at nedbæmpe en heftig Sindsbewægelse — „saa dømte I næppe saa raſt om de magtigs...

jeg da heller ikke paataget mig, for den kære Herre Gud er dog alleſammen vort første Herſkab.“ „Rigtig, gamle! det mener jeg ogsaa, og naar vor Herre vil tage Lyſken og Magten fra de store Slyngler, saa ſtal vi Smaaſolk aldrig bilde os ind, det er vor Pligt at hindre det.“

tun være nye Forradier eller Ulykter, I har at fare med.“ „Ja ſaa!“ — udbrød Væbneren forbaſet med Hænderne paa Sverdhæftet — „kan man nu ikke længer tale et frit Ord ved et Krus M her i Landet, uden at belures og forraades af sine Landsmænd? Hvem har sat jer til at anholde vejfarende Folk her og drage mig til Regnskab for mine Ord og Tanker?“

Wolle. De vil da da aafte haab, do haar; for e ærlig Guds Baa'n ſta' nok faa Trængſel nok. Pier. Ja, a ha' no aafte møj aa bøv mej far, men de var et aa de Slaw; no er e hiel and'e Ting. De er ifær de ubn i mi Natur, der e ſe haard aa faa Majt øver, de kjend a et te far.

„Du har oplevet gruelige Ting, gamle!“ — afbrød Væbneren ham — „ſig, hvem er du! hvorledes har du kunnet være Vidne til ſaa meget?“ „Jeg er født alle Sjæles Dag, unge Herre!“ — svarede den stærke gamle — „er I rødt for Døden, ſaa dig fra mig! den har hidtil fulgt mig, som min Skygge.“

„Min Gud! du er hin brave Smaa lænding, der bar Prins Magnus til Danmark!“ — udbrød Væbneren med den højeste Deltagelse og ſprang op — „du den tro Arvid, som alle Menneſter talte om, da jeg var lille — og du leder her som en fattig og ringe Mand!“

Wolle. Ja, de er hiel rigti. De e tit, Guds Bøn e faa raſt te aa ſej, te no e den aa den bliwen øvvels; faa de viſe ſe deſwar ſie Gaang', te de blot er en Øvvels, der et hold'er. De gaar aa dem, som de ſtaar i Dignelſen om de Kiuen, de fald e paa Sjengrund; nær de tomme Trængſel aa Faafølgels, ſaa falde bi fra. Haa vi no ſaa om dem, te di haa wot ombend, aa dømej haa ment, te di virtelig haa løwer e Lym aa Herren i den freſende Tro, aa di ſaa fald'e fra ſaa e vi jo aafte møj te aa ſej om dem, te di aalle ta blyw freſt, faa de ſtaar i Bivlen, aa de ſta vi endda woget wos for aa ſej; faa ſaa faadømme vi, aa ſaa haa Jeeſus ſaa, te vi ſjel ſta faadømme. Bi giø døfor Met i aa de faafigtig ma aa ſej ſa beſtemt, te no e den aa den ombend; læ wos vent, te Lym viſer de, aa ſaa ta vi endda ta ſej. Derimuer ta de letter ken'es, nær e Menneſt bliwe dakt aa beghn'er aa ſeg Guds Rige; men Vælſeſſiden ta ſomt de laang, aa i den Ti' ta de baad'e gaa op aa nier.

Tror do, a ta blyw ſalig? Niels. Ja, Maren; daſom do ſom en arm Synb'er vil kom te Jeeſus aa tro paa ham, faa ta do blyw ſalig. Maren. Ja, men a haa waat ſe haard, Niels. Tror do, Jeeſus ta tegi mæ? Niels. Ja, de baade vil han aa kan han. Maren. Ra do tegi mæ; faa no ta a fi, a haa wot haard imuer de. Niels. Ja, de ta a nem, Maren, faa do haa jo et viſt bejer. Maren. Jow, i den ſidſt Ti' haa a godt nok viſt bejer, aa de e de, de trykſe mæ ſe haat; men da do ſejt e, ſaa tror a, do vil tegi mæ, for a ved, haa do ſejt, de miene do. Kumb a no aafte tro, te Jeeſus vil tegi mæ. Niels. Hvor a e glaa ve, te do haar e ſaan, Maren, no er a viſ e paa, den Ti' e kommen, a haa dent ætte ſe læng. — Jeeſus haa møj ſtør' Kjærlighiet te de, end a haar, aa haa han ſejt, de do do ſjel møj bejer e paa end de, a ſejt; aa han ſejt: „Den, ſom kommer til mig, vil jeg ingenlunde taſte hen ud.“

De fa si swot, men blyw godt

Fortsættelse af „Niels, Pier aa Wolle“ og „Saan gif a te!“ af N. Christiansen, (Sluttet.)

Wolle. Ja, de er hiel rigti. De e tit, Guds Bøn e faa raſt te aa ſej, te no e den aa den bliwen øvvels; faa de viſe ſe deſwar ſie Gaang', te de blot er en Øvvels, der et hold'er. De gaar aa dem, som de ſtaar i Dignelſen om de Kiuen, de fald e paa Sjengrund; nær de tomme Trængſel aa Faafølgels, ſaa falde bi fra. Haa vi no ſaa om dem, te di haa wot ombend, aa dømej haa ment, te di virtelig haa løwer e Lym aa Herren i den freſende Tro, aa di ſaa fald'e fra ſaa e vi jo aafte møj te aa ſej om dem, te di aalle ta blyw freſt, faa de ſtaar i Bivlen, aa de ſta vi endda woget wos for aa ſej; faa ſaa faadømme vi, aa ſaa haa Jeeſus ſaa, te vi ſjel ſta faadømme. Bi giø døfor Met i aa de faafigtig ma aa ſej ſa beſtemt, te no e den aa den ombend; læ wos vent, te Lym viſer de, aa ſaa ta vi endda ta ſej. Derimuer ta de letter ken'es, nær e Menneſt bliwe dakt aa beghn'er aa ſeg Guds Rige; men Vælſeſſiden ta ſomt de laang, aa i den Ti' ta de baad'e gaa op aa nier.